

CIRCULAR INFORMATIVA 5/2018.**EL RENTAT D'UNIFORMES I ALTRES REVINDICACIONS VINCULADES A LA PREVENCIÓ DE RISCOS EN L'AMBIT DEL VI CONVENI MARC ESTATAL DEL SECTOR DE PROMOCIÓ DE L'AUTONOMIA PERSONAL I ATENCIÓ A LA DEPENDÈNCIA.**

La Sentència de l'Audiència Nacional 20/2018, de 5 de febrer de 2018, dictada per la Sala de lo Social, ha desestimat la demanda de conflicte col·lectiu efectuada per CCOO i UGT en la que es reclamava que el personal que presta serveis en les residències de gent gran i centres de dia que tenen contacte diari amb l'usuari tinguessin dret a :

1r) Que fossin les empreses, i no els treballadors, les qui assumissin la responsabilitat del rentat i descontaminació de la roba de treball.

2n) Disposar de doble taquilla per guardar la roba de la zona de treball en llocs que no continguin altres peces de roba.

3r) Disposar, dins de la seva jornada de treball, de 10 minuts per a la condícia ("aseo") personal abans del menjar i d'altres 10 per a la mateixa finalitat abans de plegar, sense que aquest temps suposi cap mena de cost pels treballadors.

L'Audiència Nacional resol sobre la interpretació de l'article 34 del VI *Conveni Col·lectiu Marc Estatal de Serveis d'Atenció a persones dependents i desenvolupament de la promoció de l'autonomia personal*, en relació amb el *Reial Decret 664/1997, de 12 de maig, sobre la protecció dels treballadors davant els riscos relacionats amb l'exposició a agents biològics durant la feina*.

La federacions sindicals FSS-CCOO i FESP-UGT fonamentaven la seva pretensió en que tot el personal inclòs en l'àmbit d'aplicació de l'esmentat Conveni, era personal exposat a les

malalties infecto contagioses a que es refereix el Reial Decret 664/2017.

Les patronals LARES, AESTE i FED s'oposaven principalment perquè no es podia acreditar que el col·lectiu afectat estigués exposat a risc biològic. L'article 4 del RD 664/1997 exigeix per l'adopció de mesures un cop el risc s'hagi detectat mitjançant la corresponent avaluació de riscos.

L'Audiència Nacional conclou:

A) Que no pot deduir-se que existeixi una obligació a nivell sectorial respecte al personal afectat pel conflicte d'adoptar les mesures exigides en la demanda perquè no es dona el pressupost perquè siguin exigibles les mesures previstes en l'article 7 del RD 664/1997, atès que no s'ha acreditat amb caràcter general l'exposició del col·lectiu als agents contaminants per manca de les necessàries avaluacions de riscos, sense perjudici de les reivindicacions que es puguin fer a nivell individual o col·lectiu respecte de llocs de treball concrets en empreses concretes i en funció dels resultats de les pertinents avaluacions de riscos.

És important destacar que la desestimació de la demanda es basa en l'absència de prova però deixa oberta la porta a reclamacions singulars en els centres i llocs de treball en les que una avaluació de riscos laborals posi de manifest l'existència d'aquesta mena de riscs biològics.

B) Que l'única norma que resulta aplicable al col·lectiu respecte aquesta qüestió és l'article 34 del Conveni que disposa l'obligació de les empreses a facilitar com a mínim dos uniformes, incloent una peça d'abric, així com els mitjans de protecció personal de caràcter preceptiu entre els quals es troben el calçat i els guants homologats que siguin necessaris.

Barcelona, 13 de febrer de 2018.